

Arrest

nr. 216 996 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 2 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 april 2011 dient de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 7 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 4 mei 2012 leggen de verzoeker en zijn partner O.B. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 24 augustus 2012 wordt aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 29 augustus 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 167 516 van 12 mei 2016 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van het tegen de onontvankelijkheidsbeslissing ingestelde geding vast.

1.5. Op 20 februari 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 april 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 171 518 van 8 juli 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 17 mei 2013 wordt een kind geboren uit de relatie van de verzoeker met mevrouw O.B.

1.7. Op 13 april 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

1.8. Op 22 juni 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester een beslissing tot niet inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter). Bij arrest nr. 177 925 van 18 november 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.9. Op 20 december 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.7. genoemde aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Deze beslissing werd aan de verzoeker op 13 januari 2017 ter kennis gebracht. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad op 2 juni 2017 verworpen.

1.10. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslist op 8 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw:

naam en voornaam: A., G. K.

geboortedatum: 13.03.1964

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen:

De vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

De vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, §1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord..... of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om te huwen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook de registratie van de wettelijke samenwoning met een niet EU-onderdaan geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind en met hun gezamenlijk minderjarig kind geeft hem evenmin automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639 (...))"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep, op grond van artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, wegens een gebrek aan belang.

3.2. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van deze exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN DE ARTIKEL 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“A. HET BESCHERMINGSWAARDIG GEZINS- EN PRIVELEVEN VAN VERZOEKER

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Ghana en kwam in 2010 het Rijk binnen, nadat hij veel eerder Ghana had verlaten (zie de verblijfshistoriek van verzoeker in het administratief dossier). Zijn centrum van belangen liggen sindsdien in België, terwijl hij met zijn land van herkomst geen banden meer heeft.

Verzoeker is sinds lang ingeschreven te 2060 Antwerpen, D. . Dit is zijn woon- en verblijfplaats, waar verzoeker zonder uitzondering heeft verbleven. Verzoeker verblijft sinds april 2017 samen met zijn gezin op hun nieuw adres te 2440 Geel, T.-S.. Zij wonen in een pand dat door de partner van verzoekster werd aangekocht voor een prijs van 147.000 euro.

Verzoeker heeft een langdurige en duurzame relatie met mevrouw B. O., geboren te Akra (Ghana) op 9 juli 1975. De partner van verzoeker heeft een Belgische verblijfskaart van onbeperkte duur. Verzoeker en zijn vrouw zijn wettelijk samenwonend.

Verzoeker vormt een sleutelfiguur in zijn gezin. Mevrouw O. is moeder van een minderjarig kind (S. M., geboren op 15 februari 2009). Samuel loopt school in België. Verzoeker heeft daarnaast samen met zijn partner een gezamenlijk kind: B. A., geboren op 17 mei 2013 te Antwerpen.

Het gezin van verzoeker bestaat bijgevolg uit zijn partner, mevrouw B. O., en de twee minderjarige kinderen. Met uitzondering van verzoeker, heeft de rest van het gezin een legaal verblijf in België.

Het gezins- en familieleven van verzoeker met zijn vrouw en kinderen is bijzonder hecht en duurzaam. Dit volgt ook uit de vaststelling dat het gezin reeds jarenlang samenwoont en functioneert als een modaal gezin. Verzoeker zorgt in het bijzonder voor het schoolgaan van de kinderen, hun opvoeding en hun sportieve en culturele activiteiten. Het hebben van een aanwezige vader, hetgeen algemeen mag worden aangenomen, is zeer belangrijk voor opgroeiende kinderen.

Verzoeker verwijst voor de onderbouwing van zijn betoog naar de stukken in het administratief dossier, in het bijzonder de documenten die hij eerder overmaakte voor de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van de artikelen 10, §1, 5° en artikel 12bis; §1, 3° Vreemdelingenwet.

De voortdurende aanwezigheid van verzoeker in België is vereist, hetgeen een terugkeer naar Ghana om aldaar een verzoek tot gezinshereniging in de dienen verhindert. Dezelfde omstandigheden verhinderen verzoeker tevens om terug te keren naar Ghana.

De bescherming van artikel 8 EVRM dient in casu te worden aangenomen.

Dit blijkt ook uit de eigen gedragingen van de verwerende partij. Immers, in de bestreden beslissing wordt de toepassing van artikel 8 EVRM niet in vraag gesteld. Men voert onmiddellijk een belangenafweging uit (waarbij men ten onrechte concludeert dat de terugkeer naar Ghana voor verzoeker niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op privé- en gezinsleven).

B. DE BESCHERMING VAN ARTIKEL 8 EVRM EN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan. Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen

de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

3. Naast artikel 8 EVRM, wijst verzoeker op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.

C. DE UITGEVOERDE (BELANGEN)AFWEGING BIJ HET NEMEN VAN DE BESTREDEN BESLISSING

4. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen concrete belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM en werd er onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker bij het nemen van de beslissing tot verwijdering overeenkomstig artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker baseert zich hiervoor op de vermelde motieven op pagina twee van de bestreden beslissing. Gelet op de verplichting tot formele motivering, neemt verzoeker immers aan dat dit de motieven zijn waarmee de verwerende partij heeft rekening gehouden bij het onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De motieven in de bestreden beslissing bestaan uit drie "blokken":

1. Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker over "geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument" beschikt. Verzoeker heeft inderdaad geen legaal verblijf (er is momenteel wel een verzoek hangende om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden conform de artikelen 10, §1, 5° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet).
- 2.
3. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt zowel "de intentie om te huwen", "de registratie van de wettelijke samenwoning" en het gegeven dat "betrokkene samenwoont met zijn partner en haar minderjarig kind en met hun gezamenlijk minderjarig kind" geen "automatisch recht op verblijf" geeft aan verzoeker. In de bestreden beslissing wordt er telkens op gewezen dat er dus geen "automatisch" verblijfsrecht zou bestaan in deze omstandigheden.
- 4.
3. Tot slot wordt in de bestreden beslissing gesteld dat een "terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven". Concrete motieven worden verder niet gegeven. In de bestreden beslissing wordt enkel nog gewezen op een arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 mei 2009 en rechtspraak van de Raad van State.

Door verzoeker wordt de eerste en tweede "blok" van motieven niet betwist. Verzoeker heeft op dit moment inderdaad geen geldig verblijfsdocument. Er is momenteel wel een verzoek hangende om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden conform de artikelen 10, §1, 5° en 12bis, §1, 3° Vreemdelingenwet. Verzoeker erkent tevens dat de wettelijke samenwoning van verzoeker met mevrouw B. O., haar minderjarig kind (S. M., geboren op 15 februari 2009) en hun gezamenlijk kind (B. A., geboren op 17 mei 2013 te Antwerpen) geen "automatisch" recht op verblijf garandeert.

Over dergelijk "automatisch" recht op verblijf gaat het inderdaad niet. Artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet vereisten evenwel een concreet onderzoek, op basis van de concrete omstandigheden, die zich kunnen verzetten tegen het nemen van een verwijderingsmaatregel. Dit dient de verwerende partij er mogelijks van te weerhouden om in een concrete situatie een verwijderingsmaatregel op te leggen (waar het in casu om gaat).

Het resultaat van dit onderzoek (t.a.v. artikel 8 EVRM) wordt in de bestreden beslissing weergegeven in de derde "blok", waarbij men stelt dat een "terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een

machtiging tot verblijf aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”.

Verzoeker kan echter niet nagaan of men alle belanghebbende elementen heeft overwogen om te komen tot dit besluit, zoals:

- *Het verblijf van verzoeker in België sinds 2010;*
- *Het zeer langdurig verblijf van verzoeker buiten Ghana (zie de verblijfshistoriek van verzoeker in het administratief dossier);*
- *De wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner sinds 4 mei 2012 (gedurende een periode van bijna meer dan 5,5 jaar) en hun zeer hechte relatie (hetgeen blijkt uit hun zeer langdurig samenwonen en het gezin dat zij vormen met hun kinderen). Het volledige gezin van verzoeker heeft bovendien een Belgisch verblijfsrecht verkregen;*

- *De rol van verzoeker binnen het gezin, dit zowel voor hun gezamenlijk kindje (B. A., geboren op 17 mei 2013 te Antwerpen) als voor zijn zoontje waar hij optreedt als vaderfiguur (S. M., geboren op 15 februari 2009). Beide kinderen zijn nog erg jong, B. heeft de leeftijd van 4 jaar bereikt, terwijl S. 8 jaar oud is;*

- *Het belang van de kinderen dat zij bij hun vader kan verblijven en dus niet moeten gescheiden worden van hun vader voor ettelijke maanden. Dit “hogere belang” van de kinderen dient een zeer belangrijke rol te worden toegekend. De jonge leeftijd van de kinderen pleit er des te meer voor dat de kinderen niet van hun ouders worden gescheiden, dus ook niet van hun vader.*

- *In het bijzonder het belang van B. A., geboren op 17 mei 2013 te Antwerpen, die zijn gehele leven al bij verzoeker verblijft en nooit buiten de Belgische landgrenzen is geweest (hij werd tevens geboren in Antwerpen).*

- *En de vaststelling dat verzoeker op geen enkele manier een bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare gezondheid in België.*

Verzoeker kan evenmin nagaan welk “gewicht” de verwerende partij heeft toegekend aan deze elementen. Welke “waarde” werd aan deze feiten toegekend, als ze werden overwogen (bv. de jonge leeftijd van de kinderen)?

Dit stelt verzoeker niet in staat de in casu doorslaggevende motieven te kennen die deze beslissing dragen.

Wel integendeel, verzoeker was temeer in de veronderstelling dat door de verwerende partij géén bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgegeven. Op 20 december 2016 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Deze beslissing werd op 13 januari 2017 betekend aan verzoeker (zie bovenvermeld feitenrelaas). Bij deze gelegenheid werd aan verzoeker geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het is volkomen onduidelijk waarom de verwerende partij alsnog op 8 augustus 2017 zou beslissen om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

In de bestreden beslissing wordt bovendien gesteld dat de verwijdering van verzoeker van het grondgebied slechts “tijdelijk” van aard is. Er wordt echter geenszins verklaard wat onder “tijdelijk” wordt verstaan (een aantal maanden? Een half jaar? Een jaar? Of langer?), terwijl dit het kernelement vormt van het betoog van de verwerende partij.

Dit stelt verzoeker niet in staat de in casu doorslaggevende motieven te kennen die deze beslissing dragen, hetgeen een schending betekent van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

5. *In louter ondergeschikte orde, zonder dat verzoeker in staat wordt gesteld te weten of de verwerende partij bovenvermelde elementen in overweging heeft genomen en, zo ja, welk gewicht aan deze elementen werd toegekend in de verplichte (belangen)afweging onder artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet alvorens men de verwijderingsmaatregel heeft genomen, wijst verzoeker erop dat bovenvermelde elementen een belangrijke en doorslaggevende rol dienen te krijgen.*

6.

Verzoeker benadrukt nogmaals zijn rol binnen het gezin, dit zowel voor hun gezamenlijk kindje (B. A., geboren op 17 mei 2013 te Antwerpen) als voor zijn zoontje waar hij optreedt als vaderfiguur (S. M., geboren op 15 februari 2009). Beide kinderen zijn nog erg jong, B. heeft de leeftijd van 4 jaar bereikt, terwijl S. 8 jaar oud is.

Het “hogere” belang van de kinderen dat zij bij hun vader kan verblijven en dus niet moeten gescheiden worden van hun vader voor ettelijke maanden dient een prominente plaats te verkrijgen. In het bijzonder

geldt dit het belang van B. A., geboren op 17 mei 2013 te Antwerpen, die zijn gehele leven al bij verzoeker verblijft en nooit buiten de Belgische landgrenzen is geweest (hij werd tevens geboren in Antwerpen).

Het blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel deze belangen op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in haar besluitvormingsoordeel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid nochtans de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding. Het redelijkheidsbeginsel legt bovendien aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan.

Het komt tot slot niet toe om deze belangenafweging alsnog te maken in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Een schending dringt zich op van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals de beginselen van behoorlijk bestuur (met name: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht)."

4.2. In een eerste onderdeel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit beide bepalingen blijkt geen motiveringsplicht, wel een onderzoeksplicht.

Verzoeker houdt voor dat geen of onvoldoende rekening is gehouden met zijn privé- en gezinsleven. Hij wijst op zijn lang verblijf in België waar het centrum van zijn belangen ligt terwijl hij met het herkomstland geen banden meer heeft. Hij verwijst naar eerder overgemaakte stukken. Hij en zijn partner (die een verblijfskaart van onbepaalde duur heeft) zijn wettelijk samenwonend en hebben gezamenlijk één kind. De partner van verzoeker heeft een kind uit een andere relatie. Zij vormen allen een gezin waar verzoeker een sleutelrol in vormt. Het gezin is legaal in België, behalve wat verzoeker betreft. Het gezin woont jarenlang samen. Verzoeker zorgt voor het schoolgaan van de kinderen, hun opvoeding en hun sportieve en culturele activiteiten. Zijn aanwezigheid is voor de kinderen zeer belangrijk. Zijn voortdurende aanwezigheid is vereist. Hij verwijst naar stukken, overgemaakt in het kader van zijn verblijfsaanvraag op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat zijn gezins- en privéleven niet voor het nemen van de bestreden beslissing zijn onderzocht. In de onontvankelijkheidsverklaring van zijn aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wordt al gesteld:

"(...)Betrokkene beroept zich volledig op zijn gezinsleven in België : hij is wettelijk samenwonend en heeft 1 gezamenlijk kind met de geregistreeerde partner en zij heeft ook een ander inwonend kind. De partner en de kinderen zijn verblijfsgerechtigd.

Een tijdelijke terugkeer van betrokkene zou een schending betekenen van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 en 6 van het IVRK, namelijk zijn gezins- en familieleden en de belangen van zijn kinderen. Het feit dat betrokkene in België wettelijk samenwonend is en zij een kind hebben die geboren is in België en zijn partner een Belgisch kind heeft die samenwonen met betrokkene verhindert hem niet tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de geldende wetsbepalingen en ontslaat hem niet van de verplichting dit te doen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

(...)

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Betrokkene geeft ook niet aan op welke manier zijn tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving een inbreuk zou zijn op artikel 8 van het EVRM.

De redenering dat het gezin dat betrokkene in illegaal verblijf heeft gesticht, hem een verblijfsrecht zou garanderen zonder dat hij aan de bestaande wettelijke bepalingen moet voldoen, kan niet worden gevolgd. Het belang van het kind (art. 3 IVRK) en recht op leven en ontwikkeling (art. 6 IVRK) van het kind komt eveneens niet in het gedrang omdat het hier om een tijdelijke afwezigheid om zich in orde te stellen. Het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder. Vele kinderen zijn in de situatie dat één ouder instaat voor de ontwikkeling van het kind. Mevrouw kan instaan voor de opvoeding en de opvang van de kinderen. Zij kan voor de opvang beroep doen op bestaande vormen van kinderopvang en voor de opvoeding kan zij overleggen met betrokkene tijdens zijn afwezigheid. Betrokkene kan immers contact onderhouden met het gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid.

In het arrest d.d. 30.11.2015 met nummer 157 400 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het EHRM er bij diverse aangelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (met verwijzing naar diverse arresten).

Aangezien de omstandigheden waarop betrokkene zich beroept, onder andere artikel 8 EVRM en het gezinsleven betreffen, worden deze omstandigheden niet aanvaard als buitengewoon in de zin van artikel 12bis van de wet.

In dit zelfde arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog het volgende: “De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM” (inclusief talrijke verwijzingen naar concrete arresten).

Er zijn verder geen aanwijzingen dat er specifieke omstandigheden binnen het gezin bestaan (b.v. gezondheidsproblemen, andere...) die betrokkene verhinderen zich tijdelijk te verwijderen van het grondgebied.

Betrokkene is illegaal in het land sinds 2010 en heeft meerdere negatieve beslissingen naast zich neergelegd.

Betrokkene is wettelijk samenwonend op 04.05.2012, de geboorte van hun gezamenlijk kind is 17.05.2013.

Betrokkene had genoeg tijd voor de geboorte om een visum gezinshereniging aan te vragen zonder enige tijdelijke breuk met zijn kind. Betrokkene heeft zelf deze situatie gecreëerd en er kan niet verwacht worden door louter een wettelijke samenwoning en een kind in België en een Belgisch samenwonend kind dat dit een buitengewone omstandigheid is die het betrokkene onmogelijk maakt terug te keren(...)”

Het beroep tegen deze beslissing werd reeds beoordeeld door de Raad bij arrest nr. 187 934 van 2 juni 2017, recent voorafgaand aan de bestreden beslissing. De verwerende partij onderzocht de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM als volgt:

“(…)In antwoord op de kritiek van de verzoekende partij, laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze de door de verzoekende partij aangehaalde elementen heeft onderzocht, doch dat diende te worden besloten dat geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

Concreet voor wat betreft het gezinsleven in België heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk vastgesteld dat dit geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Conform artikel 12bis van de Vreemdelingenwet dient de omstandigheid de betrokkene te verhinderen terug te keren naar het land van herkomst, terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in casu terecht heeft gemotiveerd dat ‘het feit dat betrokkene in België wettelijk samenwonend is en zij een kind hebben die geboren is in België en zijn partner een Belgisch kind heeft die samenwonen met betrokkene verhindert hem niet tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de geldende wetsbepalingen en ontslaat hem niet van de verplichting dit te doen.’

Verder wordt ook vastgesteld dat ‘Aangezien de omstandigheden waarop betrokkene zich beroep, onder andere artikel 8 EVRM en het gezinsleven betreffen, worden deze omstandigheden niet aanvaard als buitengewoon in de zin van artikel 12bis van de wet.’

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is er aldus conform artikel 12bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd.

Het feit dat er in het kader van de beoordeling op grond van artikel 8 EVRM ook melding wordt gemaakt van het feit dat de tijdelijk verwijdering geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre verzoekende partij ook wijst op het feit dat de buitengewone omstandigheden ook het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekende partij zelf (in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst staat evenwel ‘deels het gevolg zijn van het gedrag’), en deze niet ‘onvoorzienbaar’ moeten zijn, dient verweerder opnieuw op te merken dat deze opmerkingen geen afbreuk doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij zelf de situatie heeft gecreëerd waarin zij haar nu bevindt: met name in illegaal verblijf een wettelijke samenwoning te hebben opgestart en een gezin te hebben uitgebouwd met een kind.

Er wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging enkel aangestipt dat indien verzoekende partij zelf niet wou dat er een tijdelijke scheiding met haar kind zou ontstaan zij zelf eerst het nodige moest doen om een visum gezinshereniging te vragen vooraleer het kind werd geboren. Dit is geen kennelijk onredelijke beoordeling, en er wordt alsnog door de gemachtigde besloten dat die situatie geen buitengewone omstandigheid is die het betrokkene onmogelijk maakt terug te keren.

In geen geval koppelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het gegeven of het al dan niet een buitengewone omstandigheid betreft aan het feit dat het al dan niet voorzienbaar, dan wel al dan niet de eigen schuld van verzoekende partij is.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden. (...)

De Raad oordeelt in zijn voornoemd arrest: “(...)Het is vaste rechtspraak dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (zie bijv. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Het gegeven dat in het kader van de beoordeling op grond van artikel 8 van het EVRM ook melding wordt gemaakt van het feit dat de tijdelijke verwijdering “geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”, doet hieraan geen afbreuk. De bestreden beslissing moet immers worden

gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft doen besluiten tot de onontvankelijkheid van de door de verzoeker ingediende aanvraag voor een toelating tot verblijf en in casu blijkt uit het geheel van deze motieven niet dat de gemachtigde het begrip "buitengewone omstandigheden" vereenzelvigd heeft met de vraag of het vertrek van de verzoeker uit België een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt".(...)

Ten slotte wordt er nog op gewezen dat in de bestreden beslissing in de eerste plaats wordt geoordeeld dat het feit dat de verzoeker "in België wettelijk samenwonend is en zij een kind hebben die geboren is in België en zijn partner een Belgisch kind heeft die samenwonen met betrokkene (...) hem niet (verhindert) tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de geldende wetsbepalingen en ontslaat hem niet van de verplichting dit te doen", dat zijn partner "kan instaan voor de opvoeding en de opvang van de kinderen", "voor de opvang beroep (kan) doen op bestaande vormen van kinderopvang en voor de opvoeding kan (...) overleggen met betrokkene tijdens zijn afwezigheid" en dat de verzoeker "contact (kan) onderhouden met het gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid". Aldus is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagegaan of het gezinsleven van de verzoeker met zijn partner en zijn kinderen hem verhindert om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen. De omstandigheid dat hij bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden tevens een belangenafweging heeft gemaakt in de zin van het door de verzoeker bij zijn aanvraag ingeroepen artikel 8 van het EVRM en hierbij terecht in rekening heeft genomen dat het gezinsleven van de verzoeker zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben, doet aan het voorgaande geen afbreuk.(...)"

De Raad merkt op dat in dat beroep verzoeker dezelfde argumenten hanteerde:

"Verzoeker heeft een langdurige en duurzame relatie met mevrouw B. O. (...), geboren te Akra (Ghana) op 9 juli 1975. De partner van verzoeker heeft een Belgische verblijfskaart van onbepaalde duur. Verzoeker en zijn vrouw zijn wettelijk samenwonend.

Verzoeker vormt een sleutelfiguur in zijn gezin. Mevrouw O. (...) is moeder van een minderjarig kind (S. M. (...), geboren op 15 februari 2009). S. (...) loopt school in België. Verzoeker heeft daarnaast samen met zijn partner een gezamenlijk kind: B. A. (...), geboren op 17 mei 2013 te Antwerpen.

Het gezin van verzoeker bestaat bijgevolg uit zijn partner, mevrouw B. O. (...), en de twee minderjarige kinderen. Met uitzondering van verzoeker, heeft de rest van het gezin een legaal verblijf in België. (...)

Ook het privéleven van verzoeker, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

(...)

De belangen van de minderjarige kinderen zijn bovendien van primordiaal belang en dienen een centrale rol te krijgen in de belangenafweging door de verwerende partij (zie het arrest van het EHRM van 3 oktober 2014, Jeunese tegen Nederland, overweging 109).

Bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven moet een 'fair balance' worden gevonden tussen het belang van de betrokken vreemdeling en diens gezins enerzijds en het Belgisch algemeen belang dat is gediend bij het voeren van een migratiebeleid anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Dit geldt dus ook voor de belangen van de minderjarige kinderen.

In dit opzicht dient bovendien specifiek te worden gewezen op artikel 12bis, §7 Vreemdelingenwet waarbij de bevoegde overheid genoodzaakt is rekening te houden met de hogere belangen van het kind.

Bovendien dienen de belangen van de minderjarige kinderen niet enkel beperkt te worden tot artikel 8 van het EVRM. In de rechtspraak van het EHRM is erkend dat bij het bepalen de aard en de omvang van de rechten voortvloeiende uit artikel 8 EVRM voor de staat en het individu, de bepalingen van het

IVRK meewegen bij de interpretatie van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, 82-83).

(...)

3. Met de belangen van verzoeker en de hogere belangen van de minderjarige kinderen is onvoldoende rekening gehouden in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt meermaals benadrukt dat de scheiding tussen verzoeker en zijn gezin slechts "tijdelijk" van aard is.

Er wordt echter geenszins verklaard wat onder "tijdelijk" wordt verstaan (een aantal maanden? Een half jaar? Een jaar? Of langer?), terwijl dit het kernelement vormt van het betoog van de verwerende partij. Dergelijke formulering is zeer algemeen en abstract. Dit stelt verzoeker niet in staat de in casu doorslaggevende motieven te kennen die de bestreden beslissing dragen, hetgeen een schending betekent van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Indien verzoeker naar Ghana verhuist en zijn gezin achterlaat, is het in ieder geval volkomen onzeker hoelang hij genoodzaakt zal zijn in Ghana te verblijven zonder zijn gezin.

Verzoeker moet alle nodige formaliteiten in orde brengen en zijn aanvraag indienen Abidjan (Ivoorkust), omdat er zelfs geen Belgische ambassade of consulaat in Ghana is. Daarna zal hij moeten wachten in afwachting van een beslissing. Dit kan reeds maanden duren, temeer omdat de bevoegde diplomatieke post zich situeert in Ivoorkust.

De visumaanvraag moet dan nog eens positief worden beantwoord, alvorens verzoeker een visum kan verkrijgen. Hierover wordt door de verwerende partij niet gesteld of dit al dan niet het geval is, terwijl men nochtans over alle dienstige stukken beschikt. Mocht één van de voorwaarden niet zijn vervuld (al dan niet terecht), moet ofwel een nieuwe aanvraag worden ingediend of de beroepsprocedure worden doorlopen bij uw Raad. Ook dit zal opnieuw maanden in beslag nemen, zonder garantie dat een visum uiteindelijk kan worden verkregen.

Al die tijd is verzoeker van zijn gezin onttrokken. Een "tijdelijke" scheiding, wat hieronder ook moet worden verstaan, kan hierdoor een "definitieve" scheiding worden. Het is immers onzeker dat verzoeker nog kan terugkeren, ongeacht zelfs de tijd die hiervoor nodig is.

Al deze tijd zullen de kinderen opgroeien in een situatie zonder vader en moet de partner van verzoeker het roeien zonder haar echtgenoot, mogelijks definitief.

Het is dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij stelt dat er sprake zou zijn van een "tijdelijke scheiding" dewelke het gezinsleven niet ernstig zou verstoren.

(...)

4. De belangen van het kind dienen een bijzonder prominente plaats te krijgen in de afweging die de bevoegde overheid moet maken (zie hierboven).

De kinderen hebben er alle belang bij dat zij niet worden gescheiden van hun vader, temeer als dit voor een onzekere en lange (of definitieve) periode zou zijn. Met deze belangen is onvoldoende rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De stelling van de gemachtigde dat "het hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad door de tijdelijke fysieke aanwezigheid van één ouder" is kennelijk onredelijk. Dit geldt des te meer gezien bovenstaande opmerkingen op het "tijdelijk" karakter. De laconieke opmerking van de gemachtigde dat de echtgenote van verzoeker kan instaan voor de opvoeding van de kinderen, gaat manifest voorbij aan de werkelijke belangen van het kind.

(...)

Krachtens artikel 8 EVRM, dat dient te worden uitgelegd met inachtneming van de artikelen 7 en 9 IVRK, houdt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven met name het recht in, voor het kind, om door zijn ouders te worden verzorgd en om niet tegen hun wil te worden gescheiden van hun kind, tenzij deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind en voor zover de maatregel, die in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures is genomen, door de rechter herzien kan worden op verzoek van met name de houders van het ouderlijk gezag waaraan aldus afbreuk is gedaan (Cass. 24 oktober 2012, AR P.12.1333.F).

Met deze elementen is onvoldoende rekening gehouden in de belangenafweging van de verwerende partij.”

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er wel degelijk een onderzoek is gevoerd naar het privé- en gezinsleven van verzoeker en naar het hoger belangen van de kinderen. Alhoewel die beslissing tot onontvankelijkheid niet een verwijderingsmaatregel is, werd de hypothese, dat verzoeker het land moest verlaten, besproken. Er werd benadrukt dat een tijdelijke scheiding geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en dat deze tijdelijke scheiding van het gezin rekening houdt met het hoger belang van het kind.

Verzoeker geeft theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM, maar voegt geen ander concreet gegeven toe, dan wat is onderzocht in het arrest nr. 187 934 van de Raad. Dit arrest is uitgesproken, recent voor het nemen van de thans bestreden beslissing en is thans in kracht van gewijsde gegaan, waar geen schending van artikel 8 van het EVRM werd vastgesteld. De volgende motieven in dat arrest herneemt de Raad:

“(…)Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, § 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101). Het is dan ook in overeenstemming met voorgaande rechtspraak dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het feit dat de verzoeker “in België wettelijk samenwonend is en zij een kind hebben die geboren is in België en zijn partner een Belgisch kind heeft die samenwonen met betrokkene (...) hem niet (verhindert) tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om zich in regel te stellen met de geldende wetsbepalingen en (...) hem niet (ontslaat) van de verplichting dit te doen”.

(...)

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, heeft deze beslissing enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan een aanvraag voor een toelating tot verblijf. De verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Hierbij kan bovendien worden opgemerkt dat uit artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de verzoeker van rechtswege toegelaten is tot verblijf in functie van gezinshereniging met zijn wettelijk samenwonende partner voor zover hij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover hij zijn aanvraag in het land van herkomst indient overeenkomstig artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, en hij dus de mogelijkheid, zo niet het recht, heeft om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, en dat uit artikel 12bis, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer de verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient

in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden – of uitzonderlijk in complexe gevallen vijftien maanden – volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend.(...)

komt het de Raad niet incorrect of kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris betreffende de aangevoerde omstandigheid aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM oordeelt dat “(d)e verplichting om terug te keren naar het land van herkomst (...) geen breuk van de familiale relaties (betekent) maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gebruikt de term ‘tijdelijke verwijdering’ om aan te tonen dat het door de verzoeker aangevoerde nadeel, met name de scheiding van de gezinsleden en de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, niet zo zwaar doorweegt dat gewag gemaakt kan worden van buitengewone omstandigheden. Het hypothetische betoog van de verzoeker omtrent weigeringsbeslissingen en beroepsprocedures, waardoor de scheiding definitief zou kunnen worden, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Ook wanneer de in België ingediende aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, kan immers niet worden uitgesloten dat ze ongegrond wordt bevonden en dat de toelating wordt geweigerd indien niet aan de wettelijke voorwaarden is voldaan.

Ten slotte wordt er op gewezen dat de verzoeker niet aantoont dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zou betekenen dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zouden worden. Hij toont niet aan dat het onmogelijk is om samen met zijn partner en de kinderen naar zijn land van herkomst te gaan. Evenmin toont hij aan dat het onmogelijk is om regelmatige contacten te onderhouden met zijn partner en kinderen wanneer deze hem niet continu zouden kunnen vergezellen. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat hij “contact (kan) onderhouden met het gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid”.

Alhoewel in dit arrest een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag diende te worden onderzocht, terwijl de thans bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, kunnen deze argumenten overgenomen worden. Het onderzoek heeft betrekking op het gegeven dat verzoeker het land moet verlaten om in het herkomstland of een nabij gelegen land de aanvraag in te dienen. De geciteerde motieven gelden onverkort ook voor de bestreden beslissing, waarbij verzoeker het land moet verlaten. Verzoeker kan in het herkomstland of in een nabij gelegen ambassade (Abidjan) een aanvraag gezinshereniging doen. In afwachting blijkt niet dat zijn gezin hem niet kan opzoeken of dat er geen communicatiemiddelen kunnen gehanteerd worden.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet grondig werden onderzocht, waarbij de Raad opmerkt dat verzoeker niet te kennen geeft aan gezondheidsproblemen te lijden. Verzoeker betwist niet steeds illegaal in het land te hebben verbleven en zijn gezin in precair verblijf te hebben gesticht. Verzoeker erkent dat zijn gezinsleven hem niet automatisch recht op verblijf toekent. Verzoeker stelt dat niet afdoende is rekening gehouden met diens concrete omstandigheden.

Het verwijt dat over de concrete omstandigheden niet voldoende is gemotiveerd, is niet juist. De Raad herhaalt dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een motiveringsplicht inhouden. Een onderzoek volstaat.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in dat onderzoek rekening is gehouden met het verblijf sedert 2010 in België en met de wettelijke samenwoning met zijn partner, en het gezin dat een Belgisch verblijfsrecht heeft verkregen en met wie hij hechte banden heeft.

Verzoeker toont niet de relevantie aan van zijn langdurig verblijf buiten Ghana voor zijn komst naar België. Vermits dit dateert van voor 2010, ziet de Raad niet in hoe een onderzoek van dit gegeven de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen. Met de jonge leeftijd van de kinderen is rekening gehouden en het hoger belang van de kinderen werd onderzocht. Ook het gegeven dat verzoeker geen bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare gezondheid is niet van aard dat deze de bestreden beslissing vermogen te wijzigen.

Wat het hoger belang van de kinderen betreft, wordt gelezen in arrest van de Raad met nr. 187 934:

“Daarnaast stipt de verzoeker aan dat de belangen van het kind een bijzonder prominente plaats krijgen in de afweging die de bevoegde overheid moet maken en dat de kinderen er alle belang bij hebben niet

te worden gescheiden van hun vader, temeer wanneer dit voor een onzekere of lange of definitieve periode zou zijn. Hij meent dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met deze belangen.

In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft overwogen dat "(h)et belang van het kind (art. 3 IVRK) en recht op leven en ontwikkeling (art. 6 IVRK) van het kind (...) eveneens niet in het gedrang (komt) omdat het hier om een tijdelijke afwezigheid (gaat) om zich in orde te stellen" en dat "(h)et hoger belang van de kinderen (...) niet geschaad (wordt) door de tijdelijke fysieke afwezigheid van één ouder", waarbij er op wordt gewezen dat vele kinderen "in de situatie (zijn) dat één ouder instaat voor de ontwikkeling van het kind" en dat de partner van de verzoeker "kan instaan voor de opvoeding en de opvang van de kinderen" en "voor de opvang beroep (kan) doen op bestaande vormen van kinderopvang en voor de opvoeding kan (...) overleggen met betrokkene tijdens zijn afwezigheid" nu hij "immers contact (kan) onderhouden met het gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid".

Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen van de verzoeker. Over de duur van de tijdelijke scheiding stelt hetzelfde arrest van de Raad:

"(...)De verzoeker acht de stelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat "het hoger belang van de kinderen (...) niet (wordt) geschaad door de tijdelijke fysieke aanwezigheid van één ouder" kennelijk onredelijk. Hij werpt op dat dit des te meer geldt gelet op de voorgaande opmerkingen omtrent het "tijdelijk" karakter en dat de laconieke opmerking van de gemachtigde dat zijn echtgenote (sic) kan instaan voor de opvoeding van de kinderen manifest voorbijgaat aan de werkelijke belangen van het kind. Ten slotte wijst de verzoeker nog op de inhoud van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en laat hij gelden dat er met deze elementen onvoldoende rekening werd gehouden in de doorgevoerde belangenafweging.

Vooreerst weze het herhaald dat de verzoeker niet aantoonde dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zou betekenen dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zouden worden. Hij toont niet aan dat het onmogelijk is om samen met zijn partner en de kinderen naar zijn land van herkomst te gaan. Evenmin toont hij aan dat het onmogelijk is om regelmatige contacten te onderhouden met zijn partner en kinderen wanneer deze hem niet continu zouden kunnen vergezellen. Daarnaast wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing aangaf dat de verzoeker er zelf voor geopteerd heeft een gezinsleven uit te bouwen tijdens illegaal verblijf, dat het in casu slechts om een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, en dat hij "contact (kan) onderhouden met het gezin tijdens zijn tijdelijke afwezigheid". De verzoeker toont niet aan dat de kinderen en zijn partner hem niet zouden kunnen komen bezoeken. Hij duidt evenmin op concrete wijze waarom een tijdelijk verblijf in het land van herkomst de belangen van de kinderen nadelig zou beïnvloeden, en dit terwijl in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn partner "voor de opvang beroep (kan) doen op bestaande vormen van kinderopvang en voor de opvoeding kan (...) overleggen met betrokkene tijdens zijn afwezigheid". Voorts betwist de verzoeker niet dat zijn gezinsleven zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin hij en zijn partner wisten dat zijn situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39), terwijl in casu dergelijke bijzonder uitzonderlijke omstandigheden niet worden aangevoerd.

Gelet op het voorgaande toont de verzoeker geen disproportionaliteit aan tussen zijn persoonlijke belangen enerzijds, die in se erin bestaan om zijn gezinsleven met zijn partner en de kinderen verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.(...)"

Deze motieven, die kracht van gewijsde hebben, gelden onverkort in huidig geval.

Verder kunnen de door verzoeker gemaakte "veronderstellingen", met name geen bevel om het grondgebied te verlaten te krijgen, niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet verklaart wat tijdelijk is, gaat verzoeker voorbij aan het volgende motief in het arrest van de Raad met nr. 187 934: *“Hierbij kan bovendien worden opgemerkt dat uit artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de verzoeker van rechtswege toegelaten is tot verblijf in functie van gezinshereniging met zijn wettelijk samenwonende partner voor zover hij aan de wettelijk gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet en voor zover hij zijn aanvraag in het land van herkomst indient overeenkomstig artikel 12bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, en hij dus de mogelijkheid, zo niet het recht, heeft om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, en dat uit artikel 12bis, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer de verzoeker zijn aanvraag om toelating tot verblijf indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden – of uitzonderlijk in complexe gevallen vijftien maanden – volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend.”*

De maximale duur van de feitelijke scheiding volgt uit de wettelijke bepalingen en was gekend door verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk maakt. Een afdoende belangenafweging werd doorgevoerd. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij geen kennis had van het gevoerde onderzoek en haar belangenafweging. Het voormelde arrest nr. 187 934 van de Raad werd hem ter kennis gegeven voor het nemen van de bestreden beslissing.

Omdat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte moet worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM (zie ook: HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), is er geen schending van artikel 7 van het Handvest.

4.3. Verzoeker voert met dezelfde grieven de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding. Er kan niet gesteld worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Tevens blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verplichte onderzoek, opgelegd door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, correct en grondig heeft uitgevoerd.

4.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

4.6. Tot slot voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer: artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft de feitelijke reden weer: verzoeker is niet in het bezit van documenten vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet omdat hij niet over een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103), temeer het weze herhaald er niet moest verder gemotiveerd worden over de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of over artikel 8 EVRM.

De schending van deze bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.7. De Raad besluit dat het enig middel ongegrond is.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN